

Hugo Bouter

Η Προσευχη Του Ιαβησ

Η προέλευσή του

Α΄ Χρονικών 4:9,10

Είναι ο Ιαβής ένα άγνωστο πρόσωπο το οποίο εμφανίζεται στην αφήγηση του βιβλίου των Χρονικών για κάποιο άγνωστο λόγο; Θα ήταν λάθος να σκεφτούμε έτσι, γιατί το Πνεύμα του Θεού αφιερώνει δύο σπουδαία εδάφια σ' αυτόν τον άνθρωπο – εδάφια που δεν έχουν χάσει την αξία τους και που κάνουν τον κατάλογο των ονομάτων που βρίσκουμε εδώ ένα πολύ ενδιαφέρον υλικό μελέτης. Ποιός ήταν αυτός ο Ιαβής; Φαίνεται να είναι ένας απόγονος των Κεναίων, που αργότερα ενσωματώθηκε με τη φυλή του Ιούδα (Κριταί 1:16, 4:11, Α΄ Σαμουήλ 15:6, Α΄ Χρονικών 2:55). Αρχικά, δεν βρισκόταν μεταξύ του λαού του Θεού. Για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του Παύλου στην Εφεσίους 2:12, ήταν ένας ξένος από της πολιτείας του Ισραήλ και ένας ξένος των διαθηκών της επαγγελίας. Εν τούτοις, εξ' αιτίας της χρηστότητας του Θεού, δέχτηκε μια θέση μέσα στο έθνος, αναφερόμενος μεταξύ της φυλής του Ιούδα, που σημαίνει "Αίνος".

Σ' αυτά τα εδάφια του Α΄ Χρονικών 4 βρίσκουμε την προσευχή του Ιαβής με την οποία αίνεσε τον νεογνωρίσαντα Θεό του. Εδώ διαβάζουμε ότι επικαλέστηκε το Θεό του Ισραήλ. Αυτό επιβεβαιώνει τη σκέψη ότι σαν ξένος που ήταν ενώθηκε με το έθνος του Θεού και βρήκε καταφύγιο στο Θεό του Ισραήλ – όπως έκανε η Ραάβ τους πρώτους καιρούς. Συνειδητοποίησε ότι θα ήταν ασφαλής υπό την προστασία αυτού του Θεού, του ζώντος και

αληθινού Θεού, και εμπιστεύθηκε απόλυτα τον εαυτό του σ' Αυτόν. Η προσευχή του πιστοποιεί την μεγάλη του πίστη.

Το όνομά του

Η ιστορία του Ιαβής αρχίζει με πόνο και λύπη. Η λέξη "λύπη" χρησιμοποιείται εδώ δύο φορές. Η μητέρα του είχε δώσει το όνομα Ιαβής (που σημαίνει λύπη), γιατί τον είχε γενήσει με λύπη (εδ. 9β). Ο Ιαβής προσευχήθηκε ώστε ο Θεός να τον φυλάξει από το κακό για να μην έχει λύπη (εδ. 10β). Αν και ήταν ένας υιός γεννημένος με λύπη είχε διακριθεί μεταξύ των αδελφών του. Είχε τιμηθεί πολύ περισσότερο σε σχέση με τους αδελφούς του (εδ. 9α). Έτσι ο Ιαβής μας θυμίζει τον Βενιαμίν που ονομάστηκε Υιός της Θλίψης Μου από την Ραχήλ, αλλά Υιός της Δεξιάς μου από τον Ιακώβ (Γεν. 35:18). Θλίψη και παθήματα είναι οι συνέπειες της αμαρτίας του ανθρώπου ("με λύπας θέλεις γεννά τέκνα", Γεν. 3:16).

Ομως αυτά τα παθήματα ακολούθησε η δόξα: η δόξα του Θεού που πρόκειται ν' αποκαλυφθεί σε όλη τη γή, η δόξα που είναι τώρα αληθινή διά πίστεως στα δεξιά του Θεού. Αυτό ήταν μια πραγματικότητα για τον Βενιαμίν όσο και για τον Ιαβής. Ομως περισσότερο εφαρμόσιμο γίνεται αυτό στο Πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, όπως και σε μας τους Χριστιανούς επίσης. Τα παθήματα του σταυρού τα ακολούθησε η εξύψωση του Χριστού στα δεξιά του Θεού στον ουρανό. Σαν πιστοί καλούμεθα να γινόμαστε κοινωνοί των παθημάτων του Χριστού, αφού το Πνεύμα της δόξας αναπαύεται επάνω μας και γνωρίζουμε ότι μια ημέρα θα δοξαστούμε μαζί με τον Χριστό (Α' Πέτρου 4:13, 14).

Η προσευχή του

Ας κοιτάξουμε τώρα κάποιες λεπτομέρειες στην προσευχή του Ιαβής. Αυτή αποτελείται από πέντε μέρη: 1^{ov}, το πρώτο μέρος είναι: "Είθε μετ' ευλογίας να μ' ευλογήσεις". Ο Ιαβής αναγνώριζε ότι ο Θεός του Ισραήλ τον Οποίο επικαλείτο, ήταν η πηγή κάθε ευλογίας. Όπως μας λέει ο Ιάκωβος: "πάσα δόσις αγαθή και πán δώρημα τέλειον, είναι άνωθεν, καταβαίνον από του Πατρός των φώτων" (Ιακώβου 1:17). Ο Ιαβής συναισθανόμενος αυτό, είχε μεγάλη πίστη. Έτσι προσευχήθηκε για άφθονες ευλογίες.

Αναμφίβολα, η πίστη του δεν ναυάγησε. Το ίδιο εφαρμόζεται και σε μας. Ο Κύριός μας, στη χάρη Του, μας χαρίζει ζωή και μας την χαρίζει με αφθονία (Ιωάννη 10:10). Σαν Χριστιανοί γνωρίζουμε ότι είμαστε ευλογημένοι με πάσα ευλογία πνευματική εις τα επουράνια διά Χριστού (Εφεσ. 1:3).

2^{ον}, τώρα ερχόμαστε στο δεύτερο μέρος. Ο Ιαβής προσευχήθηκε επίσης και για επέκταση των ορίων του. Ο Χριστός επώχευσε, για να γίνουμε εμείς πλούσιοι. Σ' Αυτόν, τον Ανθρωπο στα δεξιά του Θεού, έχουμε μια ουράνια κληρονομιά. Κατέχουμε μια πλούσια περιοχή πνευματικών, αιώνιων ευλογιών στα επουράνια, μια καλύτερη οικία από τη γή Χαναάν. Μ' αυτή την αίσθηση όλοι οι πιστοί είναι "γαιοκτήμονες", που μπορούν να ελπίζουν για επέκταση των ορίων τους. Ένα όμορφο παράδειγμα γι' αυτό στην Παλαιά Διαθήκη βρίσκεται στον Ιησού του Ναυή που δέχτηκε την υπόσχεση: "Πάντα τον τόπον επί του οποίου πατήση το ίχνος των ποδών σας, εις εσάς έδωκα αυτόν" (Ιησ. 1:3). Βήμα – βήμα πρέπει να κατακτούμε την Υποσχεθείσα Γή και να διεκδικούμε την κληρονομιά που μας έχει δοθεί εν Χριστώ. Όταν μας χαρίζει τη νίκη επί των εχθρών μας μπορούμε να λέμε μαζί με τον Ισαάκ: "Τώρα επλάτυνεν ημάς ο Κύριος, και ηύξησεν ημάς επί της γής" (Γεν. 26:22).

Έτσι ο Ιαβής επιθύμησε ν' αυξηθούν τα όριά του στη γή Χαναάν. Παρόμοια επιθυμία βρέθηκε στην Αχσάν, την κόρη του Χάλεβ. Αυτή ζήτησε έναν αγρό και πηγές υδάτων (Ιησ. 15:18, 19, Κριταιί 1:14, 15). Και της δόθηκε ό,τι ζήτησε. Το ίδιο αποτυπώνεται εδώ με τον Ιαβή: "και εχάρισεν ο Θεός εις αυτόν όσα εζήτησε". Ο Θεός επιθυμεί να μας ευλογήσει. Αυτή είναι η επιθυμία Του, γιατί εν Χριστώ μπορεί να μας βλέπει με χάρη.

3^{ον}, στο τρίτο μέρος ο Ιαβής προσευχήθηκε, έτσι ώστε το χέρι του Θεού να είναι μαζί του. Δεν απέβλεψε στη δική του δύναμη και διάνοια, αλλά βασίστηκε στην βοήθεια και οδηγία του Θεού. Ηθελε να οδηγηθεί από το χέρι του Θεού, αφού είχε τοποθετήσει το δικό του χέρι επάνω στο χέρι του Θεού. Γνώριζε για τα θαύματα αυτής της ισχυρής χείρας. "Διά κραταιάς χειρός" ελευθερώθηκε ο Ισραήλ από την Αίγυπτο και ήρθε στη γή Χαναάν (Εξ. 6:1, 14:8). Ήταν ποτέ δυνατόν να ελλατωθεί η χείρ του Κυρίου; (Αριθμ. 11:23). "Η χείρ του Θεού ημών είναι προς αγαθόν επί πάντας τους ζητούντας Αυτόν" (Εζρα 8:22). Έχουμε ακουμπήσει τα χέρια μας επάνω στην χείρα του Θεού;

Συνειδητοποιούμε ότι Αυτός είναι μαζί μας, και γι' αυτό όλες οι εχθρικές δυνάμεις πρέπει να υποχωρήσουν; (Ρωμ. 8:31).

4^{ον}, "Καί να με φυλάττης από κακού", είναι το τέταρτο μέρος της προσευχής του Ιαβής. Αυτό μπορεί να γίνει κατανοητό με δύο τρόπους: κακό στην αίσθηση της αμαρτίας, ή κάτι που μας βλάπτει πχ. μια καταστροφή. Δεν θ' αποφεύγουμε πάντοτε αυτές τις βλάβες. Ωστόσο για τους Ισραηλίτες, η επίγεια ευημερία ήταν μια φανερή μαρτυρία της εύνοιας του Θεού. Όταν ένας Ισραηλίτης προστατευόταν από μια βλάβη, αυτό ήταν σημάδι ότι το χέρι του Θεού ήταν μαζί του. Για μας σαν Χριστιανούς, τα πράγματα είναι διαφορετικά, γιατί οι ευλογίες μας βρίσκονται σε άλλο επίπεδο. Έχουν ένα περισσότερο πνευματικό και ουράνιο χαρακτήρα. Παρ' όλ' αυτά σαν μαθητές του Χριστού μπορούμε κι εμείς επίσης να λέμε την ίδια προσευχή, να Του ζητάμε να μας φυλάξει από το κακό, και να ελευθερωθούμε από τον εχθρό (βλέπε Ματθ. 6:13). Αν αυτό το κακό αφορά στην αίσθηση αμαρτωλών πράξεων, έχουμε κι εμείς τη δική μας ευθύνη να φεύγουμε από αυτό (βλέπε Ιώβ 1:1).

5^{ον}, Αυτές οι σημειώσεις ωστόσο μπορούν να εφαρμοστούν στο πέμπτο μέρος της προσευχής: "ώστε να μη έχω λύπην", ώστε να μην έχω πόνο. Είναι θλιβερό όταν οι άνθρωποι υποχωρούν στο κακό με αποτέλεσμα να τους διαπερνούν πολλές οδύνες (Α' Τιμ. 6:10). Ο Κύριος επιθυμεί να μας προστατεύσει από αυτό, όταν περπατούμε μαζί Του. Παρ' όλ' αυτά ζούμε σε μια δημιουργία που υπόκειται στην ματαιότητα, μια κοιλάδα δακρύων και θλίψεων, έτσι ώστε (σύντομα ή αργότερα) παθήματα και θλίψη θα έρθουν στο δρόμο μας. Όταν όμως εμπιστευόμαστε τους εαυτούς μας σ' Εκείνον, η βλάβη δεν θα μας "λυπεί" πλέον.

Η προσευχή του Ιαβής που εξακολουθεί να μας λέει τόσα πολλά απαντήθηκε. Το εδάφιο 10 συμπεραίνει, "και εχάρισεν ο Θεός εις αυτόν όσα εζήτησε". Ο Θεός ακούει τις προσευχές μας, ας είμαστε πεπεισμένοι γι' αυτό. Αυτή είναι η χαρούμενη αγγελία που ηχεί σ' αυτά τα τελευταία λόγια και μας ενθαρρύνει ν' ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Ιαβής!

Μεταφρ. Λ. Παπαντωνάκης